

Sygn. akt I CSK 357/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa G. S. i A. S.

przeciwko [...] "P." w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt VII ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony pozwanej [...] „P.” w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt VII ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący zarzucił m.in. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo o ochronie środowiska (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 799 ze zm.; dalej: „p.o.ś.”) w zw. z art. 361 § 1 k.c. przez przyjęcie

istnienia szkody związanej z wejściem w życie uchwały Sejmiku Województwa [...] nr [...] z dnia 20 czerwca 2011 r., pomimo, że nie zostało zbadane jaka była wartość wycenianej nieruchomości powodów przed zdarzeniem wywołującym szkodę i przyjęcie związku przyczynowego pomiędzy wejściem w życie tej uchwały a aktualną sytuacją majątkową powoda.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ., z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

W związku z wejściem w życie powołanej wyżej uchwały Sejmiku Województwa [...] o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania dla P. w W., nieruchomość powodów znalazła się w całości w strefie ograniczonego użytkowania, poza strefą Z1 i Z2.

Konieczność wykładni strona pozwana łączy z przepisem art. 129 ust. 2 p.o.ś., tj. czy dla ustalenia szkody związanej z wejściem w życie uchwały wystarczającym jest określenie aktualnego stanu majątkowego poszkodowanego (obliczonego jako różnica pomiędzy aktualną wartością nieruchomości podobnej do nieruchomości będącej przedmiotem wyceny, a leżącej poza OOU oraz aktualną wartością nieruchomości będącej przedmiotem wyceny położonej w OOU), czy też zbadany powinien być także stan majątkowy poszkodowanego przed zdarzeniem wywołującym szkodę i określona różnica pomiędzy takimi stanami.

Stosownie do art. 129 p.o.ś. w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę, która obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

Przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym rozumienie szkody w tej postaci, na gruncie tego przepisu były już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego (zob. wyroki: z dnia 14 czerwca 2017 r., II CSK 602/16, nie publ., z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 113/16, nie publ. i powołane w uzasadnieniu judykaty). W związku z czym, nie zachodzi potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii. Należy też zauważyć, że strona pozwana nie wykazuje zobiektywizowanych konkretnych okoliczności faktycznych dotyczących przedmiotowej nieruchomości, istniejących przed wejściem w życie powołanej uchwały Sejmiku Województwa [...], które miałyby samodzielny wpływ na obniżenie jej wartości, a które to okoliczności nie były brane pod uwagę przez Sądy *meriti*. Nie jest wystarczające ogólne stwierdzenie, że nieruchomość ta przed wejściem w życie tej uchwały i tak znajdowała się w pobliżu lotniska i jego oddziaływań.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeknie Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie sprawie, gdyż zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji został wydany w następstwie rozpoznania apelacji od wyroku częściowego Sądu pierwszej instancji.